

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

LEGĂTURI

UN ROMAN DE ALEXANDRE TESTA

smArt
PUBLISHING

” Eram în barul ăsta vulgar din Roman. Avea un nume pe care nu-l mai rețin. Atmosfera era plăcută pentru o zi ca aia. Era frig și înnorat, înăuntru se auzea rock, iar eu aveam pe masă cincizeci de Jack. Tocmai lipseam de la orele de curs, iar tipa care ieșea acum din bar îmi lăsase ceva din parfumul ei. Au intrat alte trei, dintre care una mi-era cunoscută. Am privit-o lung până să mă vadă.

— Hei, ce faci aici?

— Bine, doar ce m-am văzut cu o prietenă, i-am zis în timp ce îmi pregăteam paharul de o gură.

— Ăă. Iubita?

I-am răspuns că nu printr-un gest al capului și privirii.

— Nu pare deloc genul tău de local, mi-a zâmbit ea.

— De unde știi tu care e genul meu?

— Ție îți plac alea fițoase, nu barurile astea, știu eu.

— În momentul ăsta chiar îmi place aici. Dar lasă asta și zi-mi de tine. Au dat faliment barurile din Iași?

— Nu, mi-a râs sarcastic. Mi-am zis să fac o vizită acasă weekendul ăsta și m-au tras fetele aici. Rămăsese să ne

întâlnim mai mulți. Nu cred c-au ajuns, mi-a spus în timp ce arunca în jur o privire căutătoare.

— Mhm.

— Nu te deranjează dacă îți mai țin companie câteva minute, nu?

— Așa prietene plictisitoare ai?

— Nu, mi-a răspuns râzând.

— Nu, baby! Cum să mă deranjeze compania ta?

— Eu știu? Mă gândeam că poate se întoarce prietena ta sau...

— Și dacă s-ar întoarce, ce? am zâmbit eu.

— Păi nu știu ce fel de relație aveți voi.

— Ne-am văzut acum. Cred că am petrecut câteva ore împreună, i-am zis uitându-mă estimativ la ceas, și probabil că ne-om mai vedea când ni s-o face dor.

— Doamne, ce playboy ești! mi-a zis cu un zâmbet care-mi spunea adevărata ei părere.

— Ce e? Doar m-am bucurat de compania ei.

— Și invers?

— Sper să se fi întâmplat și invers.

— Normal că s-a întâmplat! Probabil că ai aburit-o pe săraca fată de n-a mai putut.

— Eu nu mint. Adică nu mai mult decât o fac ceilalți, m-am scuzat.

— Deci recunoști că ești mincinos!

— Nu în sensul în care o spui tu.

— Ei, hai...! Să punem altfel problema: tu oferi ceea ce pretinzi de la ea?

Am patrat-o cu o privire care încerca să înțeleagă ce se întâmplă.

— Acum, vorbind de ea – tipa care a fost aici mai de vreme?

— Nu neapărat, fiindcă oricum n-o cunosc. Vorbesc de o tipă oarecare. Îi oferi ceea ce vrei ca ea să-ți ofere?

— De cele mai multe ori avem dorințe diferite, i-am răspuns.

— Adică?

— Adică eu îi ofer compasiune, în timp ce ea îmi oferă companie. Iar pe mine asta mă mulțumește.

— Și dacă tot companie își dorește și ea?

— Atunci ne bucurăm, pur și simplu, unul de compania celuilalt, i-am zâmbit.

— Vorbe! Sunt sigură că și tu vrei compasiune.

— În anumite momente, probabil.

Nu înțelegeam unde voia să ajungă.

— Păi și...?

— Scopul meu nu e să o găsesc pe cea care mă înțelege pe mine din plin. Atâta timp cât cred că le pot înțelege eu, de ce să nu le ofer lor o fantezie? Ceva pasager, dar semnificativ. Scurt, dar intens. Înțelegi la ce mă refer?

Mi-a aruncat o privire ca și cum aș fi părut încrezut.

— Cum ai ajuns la concluzia asta?

— Poate că mi-e mai bine burlac. Sau poate că am reușit să îndepărtiez persoanele care contau de fapt. Sau m-o fi aranjat bine vreuna, cine știe?

— Probabil un pic din toate trei.

— Probabil, am repetat eu în timp ce cugetam asupra răspunsului ei: *O afirmație destul de pertinentă, gândeam. Sunt șocat. Ce naiba?? Aaa. Eu am afirmat, ea doar a dat cel mai bun răspuns. Sunt un tâmpit!*

— Să înțeleg că tu nu ești genul care înșală sau minte.

Sarcasmul ei se simțea până în celălalt capăt al barului.

— Acum, ține de semantică. Dar nu, nu înșel pentru că n-am pe cine, iar de mințit, nu prea am de ce.

— Sună bine când o spui acum, dar faptele de obicei contrazic vorbele.

— Cu toții ne abatem de la propriile afirmații, indifereți că sunt eu, tu sau un preot catolic.

— Mda. Și zi-mi! Zi-mi care e mișcarea ta!

— Mișcarea mea? am râs.

— Da, mișcarea ta, mi-a spus cu ochi curioși, dornici de aventură. Sau de amuzament.

— Nu cred că am un șablon, i-am zis. Pur și simplu mă înțeleg cu tipa respectivă. Cu unele mă conectez mai bine, cu altele, mai prost. Dar întotdeauna ajungi să-i spui cât e de frumoasă...

— De ce îi spui asta?

— Pentru că e adevărat. E ceva superb în fiecare dintre voi. Ceva ce merită toată atenția noastră. Un zâmbet, un

secret, o formă, un gest. Până la urmă, cred că asta ne dorim cu toții – să fim remarcați pentru acele lucruri pe care le cunoaștem doar noi despre noi.

M-a privit într-un fel surprinsă, parcă derulându-i-se toată discuția în ochii mari și căprui.

— Vrei să spui că ești, de fapt, prietenul femeilor?

— Am un prieten care nu vede expresia asta ca fiind un compliment, i-am răspuns amuzat.

A râs.

— Dar ce, mă vedeai vreun dușman de-al lor?

— Mm, probabil. Un misogin de clasă, mi-a zis în timp ce buzele i-au fugit într-un zâmbet.

— Și mai crezi asta despre mine?

— Cumva. Nu știu. E ciudat să-ți schimbi o părere veche despre cineva în doar câteva minute?

— Dacă pui problema așa, sună un pic ciudat. Dar când vine vorba de mine, orice e posibil, i-am răspuns zâmbind.

Am mai stat vreo zece minute, după care am plecat de acolo. Următoarea dată când m-am întâlnit cu Olivia; sau următoarea, întâi pereții camerei mele au încercat să-i țină în frâu țișetele, apoi mâinile mele au încercat să-i împiedice lacrimile să-i năvălească pe obraji. Inutil. Dar povestea mea nu începe într-o zi înnorată. Povestea mea începe ceva mai devreme, când am revenit pentru o perioadă de timp în orașul meu natal. “

Era o zi însorită de februarie când m-am întors în București. Încă nu știu dacă era, într-adevăr, atât de cald sau bagajul nesimțit de pe umăr mă încălzise. Am coborât din tren – Gara de Nord. Primul lucru pe care l-am văzut printre oamenii care se împingeau a fost peretele de culoare crem-murdar ce despărțea gara de blocuri, apoi ceasul analogic din stânga mea, de pe peron. În minte mi se derulau imagini de la ultima vizită în capitală, când am respirat aerul aceleiași loc. Era noapte, miros de fum, peroane goale, luminate vag, și un cerșetor sau doi. Acum mă simțeam cam incomod în toată aglomerația asta. Și îmi tot suna telefonul. Am lăsat geanta jos și, cu greu, am reușit să-l scot din buzunarul blugilor. Era Ioana, soția fratelui meu, pe care deja o văzusem. Ea mă aștepta în gară. Fratele meu era într-un local ce-și spunea Taverna Viilor, unde era ospătar.

— Hei, cum a fost drumul?

— Plictisitor. Totuși am apucat să văd un film.

— E bine. Apropo, dacă vrei să bei o cafea, acum e momentul să-mi spui, pentru că acasă nu mai avem, m-a corupt ea.

— Cafea să fie!

Urma să ne oprim la un local înghesuit de acolo, unde să-l așteptăm pe Robert, un prieten foarte bun de-al fratelui meu, cu care aveam să mă împrietenesc și eu. M-a întrebat dacă vreau să mănânc. Nu-mi era foame, eram doar puțin obosit sau ușor nostalgic. O cafea și o conversație despre drum aveau să mă rezolve, am spus. Am făcut comanda. Câte o cafea fiecare, ea a cerut și o apă plată. Nu la mult timp după, a sosit și Robert. Era mai înalt ca mine și era îmbrăcat cu niște pantaloni de blugi, deschiși la culoare, ce-i lăsau la vedere părul negru de pe picioare, printr-o tăietură în dreptul unui genunchi. Avea un pulover și un sacou negru, strâmt, și un mers larg și încrezut.

— Dar de unde vii tu, așa elegant? l-a întrebat Ioana.

— Nu știi că eu mă însor în fiecare zi?

— Da, da. Cu aceeași femeie! i-a răspuns Ioana, încercând să mă amuze.

— Ce faci, cocoș? Mă mai cunoști?

— Normal că te știi, i-am răspuns.

Nu ne mai văzusem de mult. De la nunta fratelui meu și a Ioanei care stătea acum în celălalt capăt al mesei. Trecuseră câțiva ani de atunci.

— Și? Cum a fost drumul? Vreo companie frumoasă timp de 5 ore?

— A durat chiar mai mult, dar nu am avut nicio companie. Am prietenă!

— Prietenă? Și ce? Nu puteai să întreții o conversație inocentă cu vreo fată din tren?

— Mno, sunt băiat cuminte, i-am răspuns.

— Cu-minte erai dacă făceai cum ți-am spus! E clar, am de muncă cu tine! mi-a spus într-o manieră clar superioară.

Și-a scos țigările din buzunarul de la pantaloni, niște țigări negre și tari. Și-a aprins una și am continuat dialogul, dezbrăcându-mi intimitatea ca și cum ar fi jumulit o pasăre, pană cu pană. Dar mă simțeam bine în postura în care mă aflam.

După conversația de revedere care devenise de fapt cunoașterea mea, m-am mai relaxat. Cunoști mai bine un om după întrebările pe care ți le pune decât după răspunsurile pe care ți le dă. Știam că mă voi înțelege bine cu el sau că voi fi bine în noul cămin. Am zărit puțin din entuziasmul meu transmisibil și la el. Într-un fel. Doar că încerca să nu arate asta. El era mereu tipul cu entuziasmul greu de ridicat. Rareori se lăsa entuziasmat complet de un lucru. Și chiar dacă o făcea, era mai mult sarcastic. După aproximativ o oră ne-am îndreptat către casă.

Când am ajuns, mi s-a prezentat apartamentul în care aveam să stau. De cum am intrat mi s-a părut mic. Eram pe un hol legat de bucătărie. Aceasta era acoperită de faianță albă și mobilă modernă de-un maro brun.

— Fă-te comod, David! mi-a zis Ioana.

Mi-am agățat geaca într-un cuier și m-am uitat în oglinda atașată de el. Am intrat ca un străin rușinos, să văd restul apartamentului, printre care baia, care avea ușa întredeschisă și un coș de rufe neîncăpător. Obişnuit pentru ei, de atunci și pentru mine. Am văzut un joc de darts zăbovind sub o masă din sufragerie. Admiram tot ce-mi cădea sub ochi cu o precizie de parcă trebuia să rețin tot.

Următoarea zi avea să fie prima mea zi de școală la noul liceu, „Petru Rareș“. Aflasem că diriginta mea îi anunțase pe proaspeții-nevăzuți colegi de sosirea mea în cuibul cu nemernici și de mediile mele încântătoare la fostul liceu. Probabil aveau în minte o imagine foarte sumbră a ceea ce puteam fi eu: un tip docil, cu cărare pe mijloc, ochelari de vedere și îmbrăcat modest. Odată ajuns în clasă, majoritatea și-a dat seama de proastele presupuneri ce le făcuse asupra scopului meu de a-mi umple rubricile din catalog cu note de zece. După câteva luni, mă învăTEAM în cele mai populare cercuri, împreună cu Ștefan sau Vlad. Nu mă prea interesau notele, activitatea școlară sau să fiu dat drept exemplu de către profesori. Scopul meu principal era să-nțeleg câte ceva din fiecare materie, să-mi dezvolt cultura generală. „Să nu respir degeaba“ – cum îmi spunea tata. Pe de altă parte, voiam să mă distrez.

Mediul în care trăim ne strecoară dorințele pe gât. Eu sunt parte din generația asta, în care telefonul mobil sau internetul sunt necesități absolute. Alcoolul, tutunul

și cazinourile sunt viciile de bază. Iar sexul este ușor de obținut. Nu știu cât de mult mă bucură asta, dar știu că au existat vremuri mai grele și vor urma altele mai nasoale.

Am plecat cu Robert. Era o zi aproape caldă și însorită de februarie. Zăpada care era în cantități mari se topea, făcând din șosea o adevărată mlaștină. Am mers vreo șase stații cu autobuzul, după care a trebuit să-l schimbăm. Am așteptat cam un sfert de ceas și nici urmă de autobuzul cu pricina. Mai rămăseseră doar două stații pe care le-am parcurs pe jos, în timp ce Robert își aprinsese una dintre țigările lui negre. Eu eram în niște teniși de piele, cu siguranță nu prea potriviți pentru perioada aceea a anului, dar cu care străpungeam viteaz zăpada aflată în proces de topire.

Am ajuns, iar prima imagine ce mi-a apărut în fața ochilor a fost o clădire măricică, de două etaje, plus parterul, în spatele unei curți pline de zăpadă.

— Eu am plecat! Mă duc pe la Sabina.

— Bine, cocoș, i-am răspuns.

— Știi să ajungi acasă, nu?

— Eh, dacă mă pierd, sun un prieten, i-am răspuns sarcastic și am dat să intru în curtea școlii, care era păzită de niște gardieni.

— Vă salut, mă lăsați și pe mine să intru?

— Salut, mi-a răspuns unul. Dar nu te-am mai văzut, ești din liceu?

— Da, sunt nou.